

δόν δέ Ιωάννης εἶχε καταλείπει εἰς Παρισίους ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἡτον λιπόταρκος καὶ ισχυρὸς ὡς Παρασκευὴ τῆς Τεσσαρακοστῆς· ὁ δὲ Φῆλιξ ὃν ἥδη ἀνεύρισκεν εἶχε μορφὴν ζωηρὸν ὡς ἡμέρα ἀπόκρεω.

— Δὲν θὰ μὲ ἀνεγνώσισες, δὲ ἔχει οὕτω;

— Όμολογῶ δὲ πρὸς τοῦτο θὰ μοὶ ἔχειειχέτο χρονικόν τι διάστημα.

— Εγεινα εὔμορφος; ὅλοι μοὶ τὸ λέγουν· ἡ σύζυγός μου μάλιστα φρονεῖ δὲτι ἐπάχυνα ὑπέρ τὸ δέον.

— Ἀλήθεια;

— Ναι· ἔχει ἐκείνη τοιχύτας ἰδέας. «Ω, εἶναι τόσον φρεάτική σύζυγός μου! Θὰ τὴν ἴδης καὶ θὰ εἴπης τὴν γνώμην σου· ἔπειτα καὶ Παρισινή, ἀνατραφεῖσα ἐκεῖ, εἰς Παρισίους, εἰς λαμπρὸν σχολεῖον, εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον τῆς κ. Κολλάρ.

— Τῆς κ. Κολλάρ! ἀνέραχε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ιωάννης, ὃν αἱ ἀναμνήσεις παρηκολούθουν σταθερῶς.

— Σύ, ὑπέλαβεν ὁ Φῆλιξ, δὲν ἥλλαχες· εἰςαὶ πάντοτε εὑρωστος· ἀλλά, συγγάμην! ὅχι, ἥλλαχες ὀλίγον· νομίζω δὲτι εἰσαὶ κάπως ἴσχυότερος.

— Άλλα τοῦτο, προσέθηκεν εὐθύμως, προύξενησε βεβαίως ἡ νοσηρὸς παρισιανή ἀτμόσφαιρα· εὔτυχῶς, τῷρα σ' ἔχουμεν εἰς τὰς χειράς μας, καὶ θὰ σὲ κρατήσωμεν τούλαχιστον ἐπὶ ἓνα μῆνα· καὶ θὰ παχύνης τόσον δύσον καὶ ἔγω, ναί, παλαιέ μου φίλε; εἶναι τόσῳ γλυκύ, τόσῳ ὑγιεινόν τὸ κλιμάκιον.

Καὶ ἔλεγεν ἀλήθειαν ὁ ἀγαθὸς καὶ εἰλικρινῆς ἀγρότης· καθηρὸν καὶ γλυκὺ εἶναι τὸ κλιμακιον τῶν εὐφύτων καὶ εύκάρων ἐκείνων λοφίσκων, ἀγνὸν καὶ γλυκὸν ὡς αἱ ψυχαὶ τῶν κατοικούντων αὐτούς, ὡς αἱ γλαφυραὶ σκιάδες τῶν πληρούντων τὸ τοπίον δροσερῶν δασῶν, ὡς τὰ νάματα τῶν πηγῶν τὰ διθούμενα ἀνὰ μέσον τῶν τιτανωδῶν βράχων, καὶ διαχεύμενα εἶτα ἐπὶ τοῦ βαθυπρασίου τῶν λειμῶν τάξητος· ἀγνὸν ὡς ὁ διαιγῆς αὐτοῦ οὐρανὸς καὶ οἱ κυκλοῦντες αὐτὸν γραφικοὶ ὄριζοντες· γλυκὺ ὡς οἱ καρποὶ οὓς παράγει τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας!

Ο Ραμβέρ ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς τὸν αὐλήν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἔνθα ἐπέβη μετ' αὐτοῦ ἐλαφροῦ τετρατρόχου χαμαξιδίου ὑπὸ ρωμαλέου φριοῦ καὶ λευκοστίκου ἵππου συρομένου, ὅπερ ὁ Φῆλιξ εἶχεν ἀγοράσει κατὰ τὴν τελευταίκην ἐμπορικὴν πανήγυριν τοῦ Λένη, καὶ τοῦ ὅποιου τὴν προέλευσιν καὶ τὰς ἴδιότητας λεπτομερῶς περιέγραψε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

Η ἀμάξα ταχέως ἔξελθοισα τοῦ 'Αζάν, ἐστράφη ἀριστερὴ, εἰτα δ' ἔλαβε διεύθυνσιν πρὸς τὸ Βόν-ακούντρ.

— Α, ή χώρα αὕτη εἶναι πλούσια τώρα, εἶπεν ὁ Φῆλιξ· ἀλλὰ πρὸ δέκα ἑτῶν διέφερε πολύ· δταν ἡ ἐρυσίη καὶ ἡ ξηροφυλλία τὴν προσέβαλον, ἔχασμεν ἔκατὸν τοῖς ἐκατόν.

Ο Ιωάννης ἥδυνάτει ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματα ἀπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἀνελισσομένου μεγαλοπρεποῦς πανοράματος.

Τοῦτο ἀφέντες τὸ 'Αζάν ὀπίσω, ἡκολούθουν τὴν ύψηλὴν ὅχθην τοῦ Γαρόννα ποταμοῦ· ἐν τῇ πολυσχιδεῖ ἀπόψει, ἡτις ἀπετέλει τὸ βάθος τῆς διαχονιγομένης ἐκτάσεως, σειρὴ οἰκιῶν ἐμηκύνοντο δεξιὰ παραλήγλως τῶν κρηπίδων τῆς λιθίνης γεφύρας τοῦ Πλάνκανάλ. Τὸ λαμπρὸν ὄμβριγον ἰδρυμα ἔξετεινεν ὑπεράγω τῶν κυμάτων τοῦ ποταμοῦ τὰ ψηλὰ αὐτοῦ τοῦ, παρὰ τὰς βάσεις τῶν λιθίσκων ὃν αἱ συνεχεῖς υποκύκνοι κορυφαὶ ἐσκιγραφοῦντο ἀρχιῶς ἐκεῖ, πύρων, εἰς τὸν εὔρυν δρίζοντα. Πρὸ τῆς πορείας δὲ τοῦ ὄχηματος ἡ ὥδης ἥπλουτο λείχη, ἐπιμεμελημένη καὶ καθαρή, μακρὸς κονιορτωδῆς τῆς παρθένου ἡλιος ἐλέύκαινεν ἔτι διὰ τῆς ἀπλέτου αὐτοῦ λάμψεως, ἔντριχίνων καὶ χρυσίων τὴν χλόην τῶν τέφρων καὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. Εὔμήκεις λεύκαι ωρθοῦντο ἀκίνητοι, στεγάζουσι· ὑπὸ τὰ φύλλα αὐτῶν πλήθη φλυάρων τεττίγων ἀσιγήτως λακούντων τὸν δέξιν αὐτῶν συριγμόν, μικκύλαι αἴγειροι γλαφυρῶς ποὺ καὶ ποὺ ἐκηλίδουν τὴν χλόην ἐπιτρίπτουσαι τὰ ἀργυροειδῆ αὐτῶν φύλλα, καὶ πτελέει τινές γηραιαῖς, ἐπιμάνως ὑπὸ τῶν καμπῶν ἀποφλοιούμεναι, οἵονει ἀνέμενον σιγηλῶς τὸ φθινόπωρον, ὃν ἀνανεώσῃ αὐτὰς καὶ πάλιν.

— Ποῦ βαίνομεν ἐντεῦθεν; ἥρωταισεν ὁ Ιωάννης τοῦ ὄποιου ἐφλέγετο ὁ αὐχὴν ὑπὸ τῶν καθέτων τοῦ ἥλικου πυρός ἀκτίνων.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Ο Α.—Τ. Φεβντε ἐν Κωνσταντινούπολει.
ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Η διεύθυνσις τοῦ θεάτρου Μνηματακίων ἔχαγγειλει διά τε τῶν ἐφυμεριδῶν καὶ δι' ιδίων ἀγγελιῶν, τοιχοκολληθεισῶν ἐν ταῖς δόδοις, τὴν προσεγγῆ ἔλευσιν εἰς τὴν βασιλιδία τῶν πόλεων τοῦ τέως ἑταίρου τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας· Αλεξανδροῦ-Φρειδερίκου Φεβντε, διδάξοντος ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ εἰρημένου θεάτρου τινάς τῶν διαπλάσεων αὐτοῦ. Ἐν τῷ περιστάσει δὲ ταύτη σημειώσεις τινες περὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, ἐκτιθέμεναι ἐνταῦθα, οὐχὶ ἀσκοποὶ κρίνονται, πολλῶν μάλιστα παρὸν μηδῶν αἰτησαμένων πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, διτις ζηλωσας τὴν δόξαν ἐτέρων συναδέλφων αὐτοῦ, πρὸς τὴν Δύσιν στραφέντων, περιοδεύει τὸν Ανατολήν.

Ο Αλεξανδρος-Φρειδερίκος Φεβντε ἔγεννήθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1835 ἐκ γονέων μεσαίας τάξεως, αἱ δὲ πρῶται αὐτοῦ πρόσδοδοι ἐργαζομένου πᾶν εἰκοσι πέντε φράγκων κατὰ μῆνα. Αλλὰ μὴ ἐπαρκούσῶν τῶν προσδόδων αὐτοῦ τούτων, σπουδάσας τὸν μουσικήν, διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ὁρχήστρας ἐν τινὶ μικρῷ θεάτρῳ ἐπὶ μισθῷ ἐβδομάδικοντα φράγκων κατὰ μῆνα. Εσπέραν τινὰ προσέκειτο νά διδαχθῇ ὁ

Mari de la reuvre, ἀλλὰ καθ' ἦν ὅραν ἔμελλε ν' ἀρθῆ
ἡ αὐλαία γίγνεται γνωστὸν ὅτι ὁ ὑποδυμένος τὸ
τοῦ ἐραστοῦ πρόσωπον ὑποκριτὴς ἀπουσίᾳζεν, ὁ δὲ
Febvre, ὅστις κέκτηται ἔκτακτον μνημονικόν, πα-
ρέρχεται μετὰ θάρρους προτείνων ὅπως αὐτὸς ἀνα-
πλωγώσῃ τὸν ἀπουσιάζοντα λέγων: «Γινώσκω τὸ
πρόσωπον καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ παιξω» (Je sais le rôle
et je vais le jouer). Ἡ πρότασις αὐτοῦ γίγνεται δε-
κτή, ὑποδύεται τὸ ἐγκαταλειμμένον σχῆμα, ἐπι-
τυγχάνει καὶ οὕτω ἐκ τύχης γίγνεται ὑποκριτὴς ἀπὸ
διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας. Εὐθὺς δὲ προσλαμβάνεται
ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀρρογῆς καὶ μετὰ ἔτος ἐπανέρ-
χεται εἰς Παρισίους καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου
Ambigu ὑποδύεται μικρά τινα σχήματα. Ἀπὸ τοῦ
θεάτρου τούτου εἰσέρχεται εἰς τὸ τοῦ Beaumarchais,
ἐν ᾧ διακρίνεται ἐν τισὶ δράμασιν, οἷον ἐν τοῖς
Paul d'Artenay, André le Mineur, le Mauvais Gas.
Ἀκολούθως προσλαμβάνεται ἐν τῷ θεάτρῳ Porte-
Saint-Martin καὶ κατὰ τὸ 1858 ἐν τῷ θεάτρῳ Gailé,
ἐν ᾧ παιζεὶ τὸν *Médecin des enfants, Henri III et sa
cour, le Juif errant*. Κατὰ δὲ τὸ αὐτὸς ἔτος προσλαμ-
βάνεται ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁδείφ (Odéon), τῷ νεωτέρῳ
Γαλλικῷ-Θεάτρῳ, τῷ χρησιμεύοντι ὡς προταιτευτή-
ριον πρὸς εἰδαγωγὴν εἰς τὴν Γαλλικήν-Κωμῳδίαν,
τὸ ἐπιφανέστατον θέατρον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Εὐ-
ρώπης ἀπάσης ὑπὸ δραματικήν ἔποψιν. Ἐν τῷ θεά-
τρῳ τούτῳ ὑποκρίνεται διάφορα πρόσωπα καὶ τινα
τῶν τοῦ κλασικοῦ δραματολογίου, οἷα τὰ *Turcaret,
le Menteur, le Chevalier à la mode* κτλ. ἀλλὰ ἐν τοῖς
κλασικοῖς μὲν τούτοις ἔργοις δὲν εὑδοκιμεῖ, εὑδοκι-
μεῖ δὲ ἐν τῷ σχήματι τοῦ *Célestin* ἐν τῷ *Testament du
César Girodot* (1859) καὶ δι' αὐτοῦ ἔξασθαίζει τὸ
στάδιον αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ Ὁδείου ἐπανέρχεται εἰς τὸ
Ambigu καὶ ἀπὸ τούτου εἰσέρχεται εἰς τὸ θέατρον
Vaudéville κατὰ τὸ 1861 ἐν ᾧ διαπλάττει τὸν Maurice
τῶν *Nos Intimes*, τὸν Richard τοῦ *Un Homme de rien*,
τὸν Mirabeau τῆς *Jeunesse de Mirabeau* καὶ ἄλλα
πρόσωπα, καθίσταται δὲ ὁ συμπαθῆς ὑποκριτὴς τοῦ
δημοσίου. Αὗθις ἐλθὼν εἰς τὸ Gailé κατὰ τὸ 1864
διαπλάττει τὸ σχῆμα τοῦ Bernard ἐν τῷ *Maison du
Baigneur*.

Αἱ ἐπιτυχίαι δ' αὐτοῦ αὕται, καθ' ἃς ἀνεδείχθη ἐκ
τῶν ἀριστῶν *jeunes premiers*, συντελοῦσιν ὅπως προς-
ληφθῆ ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ, ἡς ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ἐδίδαξε τὸ πρῶτον τῇ 7/19 σεπτεμβρίου 1866, ὑπο-
δυμένος τὸ σχῆμα τοῦ Philippe II ἐν τῷ *Don Juan
d'Autriche* κωμῳδίᾳ τοῦ Casimir Delavigne. ἐπαιξε
τὸ πρόσωπον τοῦ Georges Bernard ἐν τῷ *Par droit
de conquête*, τοῦ Bernard ἐν τῇ *Mademoiselle de la
Seiglière* μετὰ τοσαύτης πρωτοτυπίας, ὥστε οὐδὲ,
ἐπτὰ μῆνας μετὰ τὴν εἰσόδον αὐτοῦ εἰς τὴν *Comé-
die-Française*, τῇ 1 μαΐου 1867, ἐγένετο δεκτὸς ὡς
ἔταῖος (societaire) αὐτῆς, τέως δὲν ἐπὶ μισθῷ (re-
sionnaire). Ἡδὲ ὁ Febvre ἦν ἐν τῷ δόξῃ αὐτοῦ. Ἐν
τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ ὑπεδύσατο διάφορα σχήματα
οὐχὶ πάντοτε ἐπιτυχῶς τοῦ κλασικοῦ δραματολογίου,
οἷον ἐν τῷ *Tartufe* (ὅν, ὡς γνωστόν, ὑποδύεται ὁ
Got καὶ ὁ Coquelin), ἐν ταῖς *Femmes savantes* καὶ ἄλ-
λοις, ἀλλὰ κυρίως διέπρεψεν ἐν τῷ νέῳ δραματολο-
γίῳ, ἐν τῷ *Gendre de M. Poirier, Demi Monde, Mademoiselle de Belle-Isle, Dalila, Bataille de Dames, Aventu-*

rière, Effrontés, Baiser anonyme, Julie, Étrangère, Lion amoureux, Ami Fritz, Princesse de Bagdad, Roi s'a muse, Francillon, Pepa, Margot καὶ ἄλλοις. Διαπρέπει δὲ κυρίως ἐν τοῖς προσώποις τοῦ Nanjac (Demi Monde), Clarkson (Étrangère), Kobus (Ami Fritz).

Οἱ Febvre φέρεται καὶ ὡς συνθέτης, δημοσιεύσας ἐλαφρά τινα τεμάχια μουσικῆς διὰ κλειδούμβαλον, ἥψατο δὲ καὶ τῆς φιλολογίας, δημοσιεύσας τόμον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν: *Au Bord de la seève, ἐλαχίστου ἐνδιαφέροντος*. Ἐξέδωκε δὲ τῇ συνεργασίᾳ καὶ ἄλλου, οὐ τὸ ὄνομα διαφένει τὴν μνήμην ἡμῶν, *Λεύκωμα τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας*, περιλαμβάνον τοὺς κυριωτάτους τῶν ὑποκριτῶν αὐτῆς μετ' αὐτογράφων. Τῷ 1877 μετέβη εἰς Λονδίνον μετὰ ιδίου θιάσου καὶ ἐ-
δωκε παραστάσεις τινὰς ἐν Gaiety Theater. Ἔνυπ-
θεύθη δὲ κόρην τοῦ Brindeau, τὴν κήραν Harville, πτις ἐγένετο ἐπίσης διακεκριμένη ὑποκρίτρια.

Οἱ Febvre βεβαίως γενόμενος ἔταιρος τῆς Γαλλι-
κῆς-Κωμῳδίας οὐδαμῶς στερεῖται ἀξίας. Σημειωτέον
δὲ ὅτι, ὡς καὶ ἐκ τῶν προεκτεθέντων δεδήλωται, δὲν
ἐσπούδασεν ἐν Ὁδείῳ, ἀλλὰ εἶναι δημιούργημα ἑα-
τοῦ, ὅπερ ἀποδείκνυσιν ἀληθές ὅτι οὐχὶ μόνη ἡ
Ὦδείοις σπουδὴν καταρτίζει ὑποκριτάς, ἀτίνα
νεώτατα δύτα ιδρύματα τελευταῖον μόνον προσθέ-
σουσιν ὑποκριτάς τοῖς διαφόροις θεάτροις, ἀλλὰ καὶ
πρὸ αὐτῶν ἐγένοντο μεγάλοι ὑποκριταὶ καὶ ὑποκρι-
τριαὶ, οἵτινες ἀδριανὸν Λεκουργέρο, ἢ μεγάλην Ροζήλ,
καὶ ἄλλαι καὶ ἄλλοι. Οἱ Febvre, καίπερ κεκτημένος
πολλῶν ἀξιῶν, δὲν δύναται νὰ καταλεχθῇ ἐν τοῖς
ἔξοχοις ὑποκριταῖς, οἷοι ὁ Got, ὁ Coquelin καὶ ἄλ-
λοι, ἵνα μποδὲν εἴπωμεν περὶ τοῦ Mounet-Sully, ὅσ-
τις εἶνε νῦν ὁ κορυφαῖος τῶν τραγῳδῶν, ὡς ἡ Σάρρα
Bernhardt ἐν ταῖς ὑποκριτρίαις. Ἐχει θερμότητα ἐν
τῷ ὑποκρίσει, διαπρέπει δὲ μάλιστα ἐν τῷ ἀμφιεσμῷ,
ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς ἔχει τὴν σημαδίαν ἦν ἐν ταῖς
ὑποκριτρίαις, αἰτίας καθορίζουσι τὰ τοῦ συρμοῦ
πολλάκις ἐν Παρισίοις. Τοῦτο δὲ τὸ προσδόν
μάλιστα ἔχαιρεται ἐν τινὶ περιέργῳ ἐντύπῳ ἐπιγρα-
φούμενῳ *Le Journal*, φέροντι τὴν εἰκόνα τοῦ διακεκρι-
νούντος ὑποκριτοῦ καὶ ἀποσπάσματα κρίσιων περὶ αὐ-
τοῦ μετὰ βιογραφίας, διανεμούμενῷ δὲ τοῖς θαυμῶσι
τοῦ ἡμετέρου γαλλικοῦ θεάτρου. Ἐν τῷ διαπλάσσει
τῶν χαρακτήρων τῶν προσώπων, ἀτίνα ὑπεκρίνατο,
ἀπέδειξε πρωτοτυπίαν καὶ ἀτομικότητα, ἀλλὰ φαί-
νεται ὅτι ὑπολείπεται ἐν τῷ λέγεται (diction)· κατα-
πνίγει τὰς φράσεις αὐτοῦ πολλάκις καὶ τρώγει τὰς
λέξεις. Γνωστὸν δὲ νῦν ὅτι ἡ τέχνη τοῦ καλῶς
λέγειν εἰνεκὲν τέχνη τοῦ ὑποκριτοῦ (*l'art de bien dire c'est tout l'art du comédien*).

Οἱ Febvre ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔσαρος κατέλιπε
τὴν Γαλλικήν-Κωμῳδίαν, δοὺς πρότερον τὴν λεγο-
μένην παράστασιν τῆς ἀποχωρίσεως (représentation
de retraite), πτις ἐγένετο λαμπρά, ἡ δὲ εἰσπραξίς
αὐτῆς ἦν περίπου τεσσαράκοντα χιλιάδων φοράγκων.
Οἱ Sarcey ἐν τῷ ἐπιφυλλίδιῳ αὐτοῦ τῇ δημοσιεύθεισῃ
ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 17/29 μαΐου ἐ. Ἑ. τοῦ *Temps* περὶ
τῆς παραστάσεως ταύτης λέγει: «Οὐδαμῶς ἐπιθυμῶ
νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας ὅπως πλέξω τὸ ἐγκώ-
μιον τοῦ Febvre καὶ ἐκθῶ τὸν βίον αὐτοῦ. Πρέπει νὰ
ἐπιφυλάσσωνται τὰ χρονολογικὰ ἄρθρα τοῖς νεκροῖς
ἢ τοῖς ἐξαφανισθεῖσι. Φρονῶ ὅτι ἡ Γαλλική-Κωμῳ-

δια εύρησει σιονδήτι μέσον νὰ κρατήσῃ τὸν Febyre παρ' αὐτῇ ἀν μὴ ως ὑποκριτήν, τοῦ κανονισμοῦ ἀπαγορευόντος τοῦτο, τούλαχιστον ως régisseur ἢ διοργανωτὴν τῶν τῆς σκηνῆς (metteur en scène) ἢ αὐλικὸν σύμβουλον, δὲν γνωρίζω ἐγὼ τὸ σνομα ὅπερ θὰ προτιμηθῇ. Θὰ ἥτο δὲ λυπηρὸν ἀνήρ ἐγιστάμενος τοσοῦτον καλῶς τὸ θέατρον, ὅστις ἔχει ἐν τῷ misèen scène τὸ αἰσθημα τοῦ νεωτερισμοῦ, νὰ μὴ μείνῃ ὑπὸ σιονδήτινα τίτλον παρὰ τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ. Ο Febyre ἔξελέξατο ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἐσπερίδι τὰ τρία σχῆματα (rôles) ἐφ' οὓς διεκρίθην μάλιστα ἐν τῷ σταδίῳ αὐτοῦ καὶ ἄτινα δεικνύασι κάλλιον, ὅντα λίαν διάφορα τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ, τὸν εὐκαμψίαν καὶ τὸν ποικιλίαν τοῦ ταλάντου αὐτοῦ: τὸν Clarkson τῆς Étrangère, τὸν don Salluste τοῦ Roy Blas καὶ τὸν Kobus τοῦ Ami Fritz. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων προσώπων τὸ πρῶτον εἶνε ὅπερ συνετέλεσεν εἰς τὸν κρείττονα καὶ πληρέστερον θρίαμβον αὐτοῦ. Ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὰ τὰ ἔλαττώματα αὐτοῦ μετεβλήθησαν εἰς προσόντα καὶ προούσενησαν αὐτῷ τιμῆν. Ἐν γένει ἡ παράστασις αὕτη, ἡς μετέσχον ὁ Coquelin, αἵνε, ἡ Bartet καὶ ἄλλοι τῶν διαπρεπῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἐγένετο ἀληθῶς θριαμβευτική. Κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἡ χαρίσσα δεσποινὶς Bartet διὰ τῆς ἀρμονικῆς αὐτῆς φωνῆς εἴτε ποίημα ἐπιγραφόμενον Adieux, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς Γριζελίδος Armand Silvestre, μεθ' ὅ πάντες οἱ ὑποκριταὶ, λέγει ὁ Sarcey, ξηλυψαν τὸν χεῖρα τοῦ συναδέλφου αὐτῶν. «C'était un au revoir plus qu'un adieu».

Τοιοῦτος ὁ ὑποκριτής, ὃς τῇ ἡριανομένῳ ν. Χ. θὰ διδάξῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μνηματικίων μετὰ ιδίου θιάσου τέσσαρας τῶν διαπλάσεων αὐτοῦ.

Τὰ κυριώτατα τῶν ἔργων ἀτίνα ἄρτι ἐδιδάχθησαν ἐν τοῖς γαλλικοῖς θεάτροις εἰσὶ: Gigolette, μέγα δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε τῶν Pierre Decourcelle καὶ Edmond Tarbé, διδαχθὲν ἐν τῷ θεάτρῳ Ambigu, Blanchette, τοῦ Brioux, διδαχθὲν ἐν τῷ Eden Théâtre ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ Antoine, ἡ Servante, κωμῳδία εἰς πράξεις τέσσαρας τοῦ Lafontaine, Leurs Gigolettes, κωμῳδία εἰς πράξεις τέσσαρας τῶν He ri Meilhac καὶ Saint Albén, διδαχθεῖσα ἐν τῷ θεάτρῳ Gymnase μετ' ἐπιτυχίας. Ἐπανελκόθησαν δὲ τὸ γνωστὸν μελοδραμάτιον τῶν Meilhac καὶ Halevy κατὰ μέλος τοῦ Offenbach Les Brigands ἐν τῷ θεάτρῳ Variété, ὁ Fils naturel κωμῳδία εἰς πράξεις πέντε τοῦ Αλεξάνδρου Δουμᾶ νιοῦ ἐν τῷ Ωδεῖῳ (Odéon) καὶ τέλος ἡ Dame aux Camélias τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Renaissance ὑπὸ τῆς Σάρρας Bernhardt. Γράφοντες ἐν προτέρᾳ Ἐπιθεωρήσει ἡμῶν περὶ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ κρατίστου δραματικοῦ ἐλέγομεν ὅτι ὑπὸ τῆς ἔξοχου τραγῳδοῦ ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον σύγκλιτον Γαλλίᾳ. Ἐκ τῆς τελευταίας ἐπιφυλλίδος τοῦ Sarcey πληροφορούμεθα ὅτι αὕτη ὑπεδύσατο τὸ σχῆμα τῆς ἀτυχοῦς Marguerite Gautier ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1881, κατὰ δὲ τὸ 1884 ἐπανέλαβεν αὐτὸν ἐν Γαλλίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ Porte-Saint-Martin. Ο πρύτανις τῶν κριτικῶν ἀναπολεῖ τῆς διδασκαλίας ἐκείνης καὶ ιδίᾳ τῆς τοῦ Λονδίνου, περὶ οὓς ἔγραψε τοσοῦτον θερμῶς, ὥστε ὑπέλαβον αὐτόν, ὡς λέγει, οἱ Παρισινοὶ ὡς ὀλίγον τρε-

λὸν καὶ παρατηρεῖ ὅτι ἡ Σάρρα δὲν ἔχει τὰ δάκρυα ἀ ἔχειν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρὸς Duval καὶ ἀναφωνεῖ ὅτι ἡ Σάρρα ἦτο τότε ἡ Μαργαρίτα, δὲν ἦτο δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν διδασκαλίαν. Οὐχ ἦτον ὁ Sarcey δὲν παύει ἐκφράζων τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἔξοχον τραγῳδόν, ὅτις σημειωτέον κατὰ τὴν πέμπτην πρᾶξιν παρουσίασε τὴν Καιμελιοφόρον θνήσκουσαν ὁρθίαν καὶ οὐχὶ ἐπακουμημένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντου ὡς τέως.

Γ. Γ. Εἶχομεν γράψει τὸ ἀνωτέρω περὶ Febyre ὅτε ἐγένετο ἡμῖν γνωστὸν ὅτι οὗτος διδάξει ἐνταῦθα μετὰ τοῦ θιάσου αὐτοῦ τῇ 20 Δεκεμβρίου (1 Ianouαρίου 1894) τὸν Demi Monde, τὸν ἐπιοῦσαν, τρίτην, τὸν Tartuff καὶ τὸ Cas de conscience, τὴν μετεπιοῦσαν, τετάρτην, τὸν Ami Fritz καὶ τῇ πέμπτῃ 24/4 τὸν Père prodigue, πτοι ἐν συνόλῳ θὰ δώσῃ τέσσαρας παραστάσεις. Ο κ. Febyre ἀναγένεται ἐκ Ρωσίας. Πιθανὸν ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας, διότι ἐφωτήσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτόθι δημοτικοῦ θεάτρου, ἔλαβε τηλεγραφικῶς ἀπάντησιν διτοῦτο εἰνε ἐλεύθερον.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐν τῷ Berliner Theater, διευθυνομένῳ ὑπὸ τοῦ κ. Barnay, ἐδιδάχθη νέον ἔργον πατριωτικὸν ἐπιγραφόμενον Aus eigenem Rect τοῦ E. Wichert. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην παρήσαν καὶ διάτοκοράτωρ μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας. Προσκληθεὶς δὲ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θωρεῖον ὁ ποιητὴς ἔτυχε τῶν συγχρητηρίων αὐτῶν, δὲ αὐτοκράτωρ ἀνήρτησέν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ τὸ παράσημον τοῦ Ἐρυθροῦ Αετοῦ τρίτης ταξεως.

— Ο γνωστὸς νορβηγιανὸς ποιητὴς Björnson ἀπεπεράσθησε νέον ἔργον αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον Au dessus des Forces, seconde partie. Τὸ ἔργον τοῦτο λέγεται περιεργότατον ἔνεκα τῶν διατυπουμένων ἐν αὐτῷ πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν γνωμῶν.

Ο. Ζ. Ανθεράδης.

ΤΟ ΣΙΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΒΟΡΗΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ Λ. Λουκᾶ.

Ἐστοιχημάτισαν βορηᾶς καὶ θάνατος μιὰ ὑμέρα

Τὸν ποιὸ μεγάλην δύναμιν ποιός εἶχε ἀπὸ τοὺς δυο.

. . . Σέργει σ' ἀνέμοιστρόβιλο ὁ πρῶτος τὸν αἰθέρα
Κάθε στοιχίδι παρώμοιασε μ' ἀνήκουστο θυροί.

Μπερδεύτηκεν ὁ οὐρανὸς μὲ τοῦ γιαλοῦ τὸ κῦμα

π' ἀγριευμένο φούσκωσε τάστερία του νὰ σθέσῃ.

. . . Ο ἄλλος γι' ἀνταγώνισμα ἀνοίξειν ἔνα μνῆμα.

. . . *Ἀχ! εἰδαμεν ἀνέλπιστα τὸν Χάρο νὰ νικήσῃ.

21/3 Δεκεμβρίου 1893.

E. X. A.

LAUSAUNE.

·Ο ιππεύσιος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ